

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 222/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť O., R., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 a čl. 42 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/164/2011 z 23. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2012 doručená sťažnosť O. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 a čl. 42 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co/164/2011 z 23. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ 29. októbra 2010 podal na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 92 157 € s príslušenstvom, na základe čoho okresný súd vydal 18. novembra 2010 platobný rozkaz. Žalovaný (M. S.) proti platobnému rozkazu podal 10. decembra 2010 *odpor*. Okresný súd vo veci nariadil pojednávanie a na pojednávaní konanom 16. marca 2011 rozsudkom žalobu zamietol. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňový rozsudok. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal 29. marca 2012 sťažovateľ dovolanie a zároveň podal na ústavnom súde sťažnosť (pozri bod 1).

3. Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby vyslovil porušenie v bode 1 označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu, aby zrušil toto rozhodnutie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého

zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

6. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie postupu a následného rozhodnutia krajského súdu v jeho občianskoprávnej veci najmä z hľadiska porušenia v bode 1 označených práv. Posúdenia porušenia týchto práv sa domáhal ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), o ktorom nebolo do podania sťažnosti ústavnému súdu (a ani do jeho rozhodnutia) rozhodnuté.

8. Ak sa za tejto situácie domáhal svojho práva jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože

o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

9. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolania či dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

10. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľa meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2012